

РЕШЕНИЕ

№ 15515

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13593** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на П. И. Т., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. А. И., срещу Решение № 4077 от 11.11.2025 г., постановено по АНД № 11885/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-009527 от 12.05.2025 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). С НП на Т., на основание чл. 53 ЗАНН, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

В касационната жалба и в подадените пред въззивната инстанция писмени бележки жалбоподателят поддържа, че решението на Софийския районен съд е неправилно, постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон и при липса на надлежно обсъждане на направените от него възражения. Поддържа се, че в мотивите на решението липсва същинско обсъждане на възраженията относно доказаността на нарушението, противоречията между отделните документи от преписката, липсата на индивидуализиране на техническото средство в акта и неяснотата относно времето и предмета на вмененото нарушение.

Жалбоподателят поддържа още, че нарушението не е доказано по надлежния процесуален ред. Според изложеното в касационната жалба и в писмените бележки, единственото доказателство за твърдяното нарушение е съставеният АУАН, тъй като разпитаните пред районния съд свидетели

не са могли да възпроизведат конкретни факти от случая, а са говорили единствено за обичайната практика при съставяне на актове, както и че са потвърдили обстоятелството, че не са разполагали с техническо средство за изследване и не са преминали обучение за работа с такова средство. В тази връзка жалбоподателят поддържа, че показанията им не допринасят за изясняване на релевантните факти относно това дали е извършено нарушение, в какво се състои то и кой е неговият автор. Излага се и подробен довод, че АУАН няма самостоятелна доказателствена сила в съдебната фаза и че изложеното в него подлежи на доказване чрез допустимите доказателствени средства по НПК, приложими по силата на чл. 84 ЗАНН.

Наред с това касаторът навежда оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП. Поддържа, че в акта не е бил посочен номерът на техническото средство „Drug test 5000“, а номерът „ARRM-0038“ се появява за първи път в други документи и в НП, което според него създава недопустимо разминаване между фактическото описание в акта и това в НП. Твърди се още, че е налице неяснота относно часа на нарушението, тъй като в различните документи са посочени различни часове – в акта е отразен час 14:51 ч., в талона за изследване се сочи друг час на отказа, а в протокола за извършване на проверка е отбелязан различен начален час на самата проверка. Жалбоподателят сочи и че в протокола за извършване на проверка липсва отразяване на отказ в определени негови части, както и че е налице противоречие между часа на връчване на талона за медицинско изследване и часа на приключване на проверката. Според него тези несъответствия ограничават правото му на защита, тъй като не му позволяват да разбере кога точно е извършил твърдяното нарушение.

В касационната жалба се поддържа и самостоятелен довод, че в акта и НП са смесени различни изпълнителни деяния по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Според жалбоподателя в обстоятелствената част е описано едновременно, че е отказал да бъде изпробван с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и че не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване, въпреки че това са различни състави, които не следва да бъдат смесвани в едно административно обвинение, когато е наложено едно наказание. В тази връзка се позовава на Тълкувателно решение № 13/2021 г. и на съдебна практика на районния съд, според която при неяснота кое точно изпълнително деяние се санкционира е налице съществен процесуален порок. Отделно от това се твърди, че към момента на съставяне на акта не е било възможно актосъставителят да установи неизпълнение на предписанието за медицинско изследване, тъй като срокът за явяване във ВМА все още не е бил изтекъл.

Прави искане обжалваното решение да бъде отменено. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в писмено становище оспорва изцяло доводите на касатора. Счита, че възраженията в касационната жалба не попадат в отменителните основания по АПК и че районният съд е обсъдил всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и всички доводи и възражения на страните. Поддържа, че първоинстанционният съд правилно е преценил събраните доказателства и е достигнал до правилен извод, че административното нарушение е безспорно установено и че при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Прави искане съдът да остави в сила обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото

доказателства, становищата на страните и провери обжалваното съдебно решение с оглед на правомощията си по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, Софийският районен съд е приел от фактическа страна следното:

На 10.04.2025 г. около 14:50 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], служители на 04 РУ-СДВР са спрели за проверка автомобил марка „М.“, модел „“, с рег. [рег.номер на МПС], управляван от П. И. Т.. Служителите на ОПП-СДВР поканили Т. да бъде тестван за употреба на наркотични или упойващи вещества посредством техническо средство, но той категорично отказал да бъде изпробван с „Drug test 5000“ с фабричен № ARRM 0038. За отказа си Т. написал изрично сведение, в което потвърдил отказа си да бъде тестван. За направените констатации е съставен АУАН серия ГА № 1423863/10.04.2025 г. за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП. Жалбоподателят подписал акта без възражение. Наред с това му е издаден и връчен талон за медицинско изследване № 299271 с указания да се яви във ВМА-С. до 45 минути от връчването на талона, като Т. удостоверил получаването на талона с подпис в 15:50 ч.

На 12.05.2025 г. началник сектор в ОПП към СДВР издал Наказателно постановление № 25-4332-009527, с което на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП на жалбоподателя са наложени глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, Районният съд е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл. 34 ЗАНН и при спазване на изискванията за редовно връчване. Приел е, че административното обвинение е описано ясно и съдържа всички елементи от обективния състав на нарушението и съответната му правна квалификация, поради което правото на защита на нарушителя не е било накърнено. По съществото на обвинението съдът е приел, че нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа няколко алтернативни форми на изпълнително деяние и че в конкретния случай нарушението е осъществено чрез отказ за извършване на проверка с техническо средство, който е довършен с обективизирането на самия отказ. Въззивният съд е приел, че от съдържанието на акта, талона за медицинско изследване и показанията на свидетелите се установява, че жалбоподателят е бил водач на МПС и не е изпълнил задължението си да окаже съдействие на компетентните органи за установяване на релевантни обстоятелства, сред които и проверка за управление след употреба на наркотични или упойващи вещества. Именно по тези съображения е потвърдил наказателното постановление.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя изцяло фактическите изводи на въззивния съд, които намират опора в събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в тяхната съвкупност и взаимна връзка. Неоснователно е оплакването, че районният съд не е обсъдил релевираните от жалбоподателя възражения. От мотивите на съдебния акт се установява, че въззивният съд е извършил проверка както на процесуалната, така и на материалната законосъобразност на НП, като е изложил съображения относно компетентността на органите, спазването на сроковете по чл. 34 ЗАНН, редовността на връчването, съдържанието на АУАН и НП, както и по съществото на вмененото административно нарушение. Обстоятелството, че съдът не е възприел доводите на жалбоподателя, не означава липса на мотиви, а несъгласие на страната

с направената от съда преценка на доказателствата и приложението на закона.

Неоснователно е и възражението, че нарушението не е доказано по надлежния процесуален ред и че единственото доказателство за него е съставеният АУАН. Действително в съдебната фаза актът за установяване на административно нарушение няма предварително обвързваща доказателствена сила относно изложените в него фактически констатации и нарушението подлежи на установяване чрез допустимите доказателствени редства. В случая обаче фактическите изводи на районния съд не се основават единствено на АУАН, а на цялата административнонаказателна преписка и на събраните в съдебното производство доказателства. Освен самия акт по делото са налице наказателното постановление, талонът за медицинско изследване, протоколът за извършена проверка, както и собственоръчно написаното от Т. сведение, в което е отразен отказът му да бъде изпробван. Именно това сведение, преценено в съвкупност с останалите доказателства, представлява пряко доказателствено средство относно обективирания отказ и не позволява да се приеме, че обвинението се поддържа единствено от формалните констатации в акта.

Не променя този извод обстоятелството, че разпитаните пред районния съд свидетели не са възпроизвели в пълнота всички детайли от проверката. Липсата на конкретен спомен относно отделни факти, при преценка в съвкупност с останалите писмени доказателства, не води сама по себе си до недоказаност на нарушението. Районният съд не е основал изводите си единствено на свидетелските показания, а е съобразил цялата административнонаказателна преписка, включително собственоръчното сведение на водача, талона за медицинско изследване и останалите съпътстващи документи, преценени в тяхната съвкупност.

Неоснователно е и възражението, че липсата на посочване в акта на номера на техническото средство „Drug test 5000“ представлява съществено процесуално нарушение. От фактическото описание в АУАН ясно се установява в какво се състои вмененото нарушение – отказ на водача да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Фабричният номер на техническото средство не е елемент от фактическия състав на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което непосочването му в акта не е от естество само по себе си да опорочи обвинението, когато видът на средството и естеството на отказаната проверка са ясно индивидуализирани. Още повече, че в хода на производството жалбоподателят е разбрал напълно какво му се вменява, организиран е защита именно срещу твърдение за отказ от проверка с „Drug test 5000“, а в наказателното постановление техническото средство е конкретизирано. При това положение не може да се приеме, че е било накърнено правото му на защита.

Неоснователни са и доводите за неяснота относно времето на извършване на нарушението. От акта, НП и останалите документи по преписката се установява по ясен и достатъчен начин, че процесната проверка е извършена на 10.04.2025 г. в 14.51 ч., като отказът да бъде извършена проверка с техническо средство е обективиран на място в рамките на същата проверка. Посочените от жалбоподателя различия в отделните часови отбелязвания по документи, съставяни в хода на една и съща полицейска проверка и на последващите действия по документирането ѝ, не създават такава неяснота, която да пречат възможността му да разбере за кое поведение е санкциониран. В административнонаказателното производство не всяко формално несъвпадение между часови отбелязвания е съществен процесуален порок. Такъв би бил налице, ако противоречието засяга самата индивидуализация на нарушението. В случая това не е така, тъй като датата, мястото, участниците и естеството на деянието са ясно определени, а релевантният факт – отказът от проверка – е фиксиран в рамките на конкретната полицейска проверка на 10.04.2025 г. Различните процесуални действия на контролните органи е съвсем

логично да бъдат извършвани в различно време.

Неоснователно е и възражението, че в протокола за извършване на проверка липсва изрично отразяване на отказ в определени негови части и че е налице противоречие между часа на връчване на талона за медицинско изследване и часа на приключване на проверката. Тези доводи са свързани с отделни реквизити на съпътстващи документи, но не оборват категорично установения от преписката и от писменото сведение факт, че жалбоподателят е отказал проверка с техническо средство. Издаването на талон за медицинско изследване е последващо действие на контролните органи и не променя вече осъществения отказ, а служи за предоставяне на възможност за медицинско изследване. Дори да се приеме, че в хронологичното отразяване на отделни действия съществуват известни непълноти, те не водят до опорочаване на наказателното постановление, след като съставомерното поведение е конкретизирано и доказано.

Неоснователно е възражението, че в случая е налице недопустимо смесване на различни изпълнителни деяния по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Действително, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на ОСС на ВАС, разпоредбата съдържа самостоятелни хипотези на административни нарушения. В конкретния случай обаче от съдържанието на АУАН и НП, разгледани в тяхната цялост, се установява, че административнонаказващият орган е ангажирал отговорността на водача за първичното и довършено още на място изпълнително деяние – отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Отбелязването на последващото неизпълнение на даденото предписание за медицинско изследване не е въведено като отделно самостоятелно нарушение, за което да е наложено самостоятелно наказание, а като част от фактическата последователност на действията след вече обективирания отказ. Следователно в случая не е налице неяснота относно това за кое конкретно поведение е ангажирана административнонаказателната отговорност на Т., нито е допуснато нарушение на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, накърняващо правото му на защита.

Правилно районният съд е приел, че от обективна страна е осъществен съставът на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Разпоредбата санкционира водач, който откаже да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. За довършеността на нарушението е достатъчно обективирането на самия отказ. Последващите действия по издаване на талон за медицинско изследване не променят правната характеристика на вече довършеното нарушение. В случая този отказ е надлежно установен от съвкупната преценка на събраните доказателства. От субективна страна нарушението е извършено виновно, тъй като отказът е съзнателно поведение на водача, насочено към осуетяване на проверката. Няма данни за каквато и да било фактическа грешка, принуда или друга причина, която да изключва вината.

Неоснователно е и възражението, че районният съд е подбрал формално към преценката за законосъобразност на наказателното постановление. От мотивите на въззивното решение се установява, че съдът е извършил самостоятелна преценка на доказателствата и е изложил съображения защо приема, че административното обвинение е доказано, че не са налице съществени процесуални нарушения и че наказателното постановление следва да бъде потвърдено. Настоящият съдебен състав счита тези изводи за правилни.

По изложените съображения касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение, с което е потвърдено наказателното постановление, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед своевременното направеното искане, в полза на Столична дирекция на вътрешните работи – юридическото лице, в чиято структура се намира административнонаказващият орган, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция. Съобразно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за

правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя същото в размер на 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град. XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4077 от 11.11.2025 г., постановено по АНД № 11885/2025 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА П. И. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента).

Решението е окончателно.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:**